

Olatz Salvador Zaldua

UHALIK GABE KANTARI

OLATZ SALVADOR

LAGUNTASUNARI GORAZARRE

"Bide profesionalaz gain, oso aberasgarria izan da bidea. Istorio pertsonal polita izan dudana jendea aldean hartuta, *laguntasunari gorazarre* egin nahi nion, kritika batean esan zuten bezala. 900 pertsona ni ikustera etortzea ez da ohikoa, ezta normala ere: bost urteko bide hau horrela borobiltzea sekulako saria izan da. Babes handia sentitu nuen, eta oso eskertuta nago. Amaiera kontzertuak pena eta poza eman dizkit. Aurten bi agur kontzertu izan ditut, bata –Ska-keitana– betirakoa, edo bueltatzeko espektatiba gabea; eta beste hau prozesu baten baitakoa, baina oholtzara bueltatzekoa. Biek dute bertigo sentsazioa, baina itxierak egitea beharrezkoa da, eta ongietorriak ere izan dira".

"Sekulako saria da jakitea jendeak nire kantuetan babesgunea topatu duela"

Olatz Salvador Zalduak (1990, Donostia) berriki bukatu du *Aho uhal* diskoaren bira. Donostiako Victoria Eugenia antzokian agurtu zuen proiektua, 900 lagunuen aurrean. "Babes handia sentitu nuen eta oso eskertuta nago". Orain, aho uhalik gabe jauzi berriak egiteko hautua egin du, eta horretarako, atsedena hartuko du lehenik. Trostan bezain lasai, bizitakoaz, bidaiez, zamaz eta xarmaz mintzatu gara berarekin.

 IZAR MENDIGUREN COSGAYA

Zintzilik izan zen lehen diskoa, eta *Aho uhal* bigarrena. Bira amaierako kontzertu puskarekin uhala askatu duzu.

Horixe zen nahi nuena. Oraindik lan-karga handiarekin jarraitzen dut, edo nahi baino zeregin gehiagorekin, eta badut gogoa uhala guztiz askatzeko. Egia da bira amaitzeak zerbait handia eta ederra egin izanaren poztasuna eman didala: talde polita osatzearen atsegina, jendearekin konektatu izanaren sentsazioa... Oraindik ez ditut digeritu. Lasaitasuna da orain topatu nahiko nukeena.

Aurrera egiteko, beharrezkoa da gelditzea?

Niretzat bai. Badago bira amaitu aurretik hurrengo diskoa prest duen jendea, baina dena husteko prozesua behar izaten dut lehenago; leihoak irekita izan eta esponja gisa aritu, inguruan edo nire barnean gertatzen dena identifikatu eta jasotzeko. Esplorazioak bertigoa ematen du.

Zer izan da zuretzat *Aho uhal*?

Intentzio aitorpena izan daiteke, izenburutik hasita. Zaldia izatetik

ahorik eramatara, bidea zaila egiten zait: gidari izateko erresistentziak izaten ditut nire barnean proiektu batzuetan, eta borroka horretan nabil oraindik ere.

Bestalde, leiho asko ireki dizkit: Italian eta Galizian izan ginen hizkuntza gutxituen jaialdietan, Europan euskara non kokatua dagoen ezagutzeko aukera eman zidan, Japonen egon ginen, Finlandian ere bai... Gure txikitasunarekin konplexua dugu hemen, eta beste toki batzuetan balio berezia du. Niri horrek euskaraz egiten jarraitzeko indarra eman dit, baita hemendik kanpo maitasun hori jasotzeko aukera eder-rrak ere.

Dena den, ezereen gainetik, oholtzara hobetzeko *playgrounda* izan da niretzat. Hasieran errespetu handia ematen zidan, baina geroz eta erosoago sentitze-ko aukera eman dit bira honek. Beti ez duzu egun ona oholtzara igotzeko. Krisiak askotan egoten dira: esposizio maila altuak batzuetan erosoak ez diren uneak ematen dizkizu.

JON XABIER ZABALA

"Nire gauza berrien zain dagoenari pazientzia eskatzen diot. Bizitza frenetiko honetan denbora hartzea aldarrikatzen dut".

Espero zenuen bidea hastean halako erantzunik jasotzea?

Nire helburua, lehen unetik, ausartze-
ra pausua ematea zen. Nire gelako lau
pareten artean sortu dira kanta batzuk,
gitarrarekin, eta jendearengana iristeko
zubia eraikitzea zen asmoa. Hasieran,
badakit, horma handiak nituela prozesu
horretan, beldurra edo.

Unean uneko prozesuan murgildu
naiz, ez dut luzerako espektatibarik edu-
ki. Ez dut uste osasuntsua denik, ezta
errealista ere. Inoiz ez dakizu nora iritsi
zaitezkeen. Sekulako saria da jakitea nire
kantuetan babesgunea topatu duela jen-
deak beren esparru garrantzitsuetarako.
Jarraitzeko dudak motore handiena da.

Lehen, Skakeitan taldean, bigarren planoan aritzen zinen, teklatuan. Lehen lerroa eta bakarkakora pasa zinen gero. Ahalduntze ariketa izan da bidea?

Bai. Egiteko beharra sentitu nuen, baina
kosta zitzaidan klik egitea edo buelta
handi horri tamaina hartzea. Bigarren
mailan egotetik, izen-abizenekin lehen
lerroan egotera pasatu nintzen. Oraindik
ere batzuetan damutzen naiz ezizen bat
asmatu ez izanaz, baina zintzotasun ari-

keta bat ere badago hor: maskara guz-
tiak kendu eta *ni* behintzat agertu eta
nolabait biluztearen ausardia.

"On egiten badizu, gelditu hor; min ematen badizu, ez egon hor". Musika eraldaketarako armatzat duzu?

Bai, badu gugan eragiteko ahalmena.
Esaldia Ane Labakarena da. Aldarrika-
pen berri bat bihurtu da neurri txikian
bada ere, eta pintaketak ere iritsi zaizkit.
Kanta bidez sendatzen laguntzea ederra
da. Alaiak Martinek, azken kontzertuan,
nire musika "zauriturik gaudenontzako
ospitalea" zela esan zuen. Ez diot behar
ez duen boterea eman nahi: terapiak eta
benetako ospitaleak beharrezkoak dira,
baina musikak badu gauza txiki batzuk
aldatzeko boterea. Eta, nire musikak
hori edukitzea ere nahiko nuke, eta an-
tza, klik txikiak egiteko balio izan du.

Salvador abizenak zure buruan edo inguruan, zer eman dizu: aukera, presioa ala indarra?

Ez dok hamairuko omenaldi gehienetan
egon naiz, nire aitak eta osabak paper
garrantzitsua izan dute euskal esze-
na honetan, baina horrekin apurtzeko
beharra ere sentitu dut: nire lekua bi-

latzekoa, eta ez inertziaz jasotzekoa...
Batzuk *Mikel Laboa berria* deitzen di-
date, eta mota honetako etiketak ez di-
tut nahi: asko pisatzen dute, eta ez dute
laguntzen, nahiz eta nonbait politetik
jaio direla jakin. Bakoitzak beretik egitea
aldarrikatzen dut.

Rozaleneekin abesten ikusi zaitugu, abestien istorioak bideoklipetan ere gorpuzten... Ez duzu mugarik?

Gustatuko litzaidake mugarik ez iza-
tea (barreak). Beti egongo dira mugak:
denborarenak, ekonomikoak, jakintzak
emandakoak... Baina muga posible ho-
riek desagerrarazi eta berriak eraiki-
tzearekin amestu daiteke, gero berriro
bota eta gehiago eraikitzeko.

Nire gauza berrien zain dagoenari
pazientzia eskatzen diot; nire erabakia
izan da lasai hartzea. Gainera, bizitza
frenetiko honetan denbora hartzea al-
darrikatuko dut, eta musika beste era
batean entzutea. Musika hainbeste eta
hain azkar entzutearekin agortu egi-
ten dugu: musika zabaltzaile izan behar
gara, eta ez horren kontsumitzaile. *Slow
food* aldarrikatzen den gisa, nik *slow
music* aldarrikatu nahi dut. Hau ez da
txurreria bat. ●